

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Volmaakt?

Deze maand:

- 1 **Van de redactie**
- 2 **Inleiding tot het Johannesevangelie**
- 3 **Wie is een ware Jood?**
- 4 **Samuël komt in Silo**
- 6 **De ster en de scepter**
- 7 **Dopen, reinigen, besprenkelen**
- 8 **Het Hooglied**
- 9 **Het getal acht in de Bijbel**
- 10 **Jagen naar volmaaktheid**

In dit nummer van Rechtstreeks komt weer een heel scala aan onderwerpen voorbij. We proberen voor iedereen iets in het blad op te nemen wat aanspreekt. Dat dit niet altijd lukt, zal duidelijk zijn. Het eerste onderwerp is het vervolg van de inleiding tot het Johannesevangelie door John Nelson Darby. Hij en zijn tijdgenoten hebben bijna 2 eeuwen geleden diverse waarheden, die altijd al in de Bijbel hadden gestaan, weer 'opgegraven'. Zoals Isaak de oude putten van zijn vader Abraham opgroef, die door de Filistijnen waren dichtgestopt met aarde. Velen op het christelijk erf hebben daardoor weer de beschikking gekregen over de rijkdommen die liggen opgeslagen in de Bijbel. Dat er binnen deze kring van 'gravers' dingen hebben plaatsgevonden die niet altijd volmaakt waren, geeft ons nog niet het recht om de bronnen die ze hebben hervonden weer dicht te stoppen.

Ook in onze tijd vinden er op christelijk erf droevige dingen plaats, waarbij men soms toch heilig overtuigd is van het eigen gelijk. Daardoor treedt er onnodig verwijdering op. Zo was het vroeger al met het innemen van bepaalde posities. Hier waarschuwt Paulus ons al voor (1 Kor. 1:11). Christus is niet gedeeld! En *niemand* is volmaakt. Hoewel Jan van Buren heeft over deze uitspraak en over echte volmaaktheid nog iets zeggen in dit nummer. Wij mogen zoals de Bereërs deze woorden met alle bereidwilligheid ontvangen en dagelijks de Schriften onderzoeken of deze dingen zo zijn (Hand. 17:11).

We hebben ook andere puttengravers in dit nummer. Zij beantwoorden de vraag: Wie is een ware Jood? De conclusie is: 'God ziet het *innerlijk*. Een mens die gehoorzaam is, wordt door God gerespecteerd, zelfs de onbesneden heiden. Een ongehoorzaam mens wordt door Hem afgewezen, ook al is hij een besneden Jood'. Als plaatje heb ik hierbij een detail van een chassidische kolpik (bonthoed) als achtergrond gebruikt van een

hart – mocht u zich afvragen wat dat plaatje betekent en wat dit met het onderwerp te maken heeft.

Hugo Bouter snijdt in zijn artikel het thema aan: Samuël komt in Silo aan. Nu is dit op zich al een grappige zin, als u begrijpt wat ik bedoel (aansnijden en aankomen). Toen ik het schreef, zag ik het pas en dacht ik: Laat het zo maar staan. De titel zelf dekt ook niet helemaal de lading, want Samuël wordt in Silo *gebracht*. Samuël's familie, en vooral zijn moeder, was heel belangrijk voor zijn verdere geestelijke groei en loopbaan.

George Bell spreekt in zijn artikel over de ster en de scepter als de symbolen die verwijzen naar de komst van Christus als de Messiaanse Koning. Wij mogen Zijn komst ook als de blinkende Morgenster verwachten, die ieder ogenblik kan plaatsvinden.

Het onderwerp van de doop is altijd een *heikel* punt. Sorry – voordat iemand gaat googelen –, heikel is een oud woord dat zoiets betekent als: netelig, lastig, hachelijk. Dat is het inderdaad, en Gerard Kramer steekt hiermee moedig van wal om te kijken waar de doop vandaan komt en wat de eigenlijke betekenis van dit begrip is volgens het toenmalige spraakgebruik en de toepassing in de Bijbel.

Bij de behandeling van het Hooglied zijn we al toe aan aflevering nr. 44, en nu ik dat schrijf wil ik u ook zeggen dat het complete boek al verkrijgbaar is in de boekhandel. Zie de advertentie op pagina 12. We zullen de overige afleveringen wel blijven plaatsen, hoor!

Johan Schep vertelt ons nog iets over het getal 8 in de Bijbel, en Jan van Buren gaat zoals gezegd in op het begrip 'volmaaktheid'. Ik hoop dat de artikelen in dit nummer weer tot zegen voor u mogen zijn. Met een hartelijke groet namens de redactie, Jan Paul Spoor.

INLEIDING TOT HET JOHANNESEVANGELIE

Hoofdstuk 6

Hoofdstuk 6 geeft ons een beeld van de volgorde van Gods wegen, zoals die in Christus gestalte kregen. Men erkende Hem als de Profeet, maar Hij wilde nog niet dat men Hem Koning maakte. Voorlopig is Zijn plaats hierboven in de hemel, om als Priester voor de Zijnen tussenbeide te treden. In die tijd moeten de discipelen zonder Hem de storm weerstaan. Maar als Hij Zich weer bij hen voegt, komen ze direct aan land. Dit wordt hier verbonden met het Pascha en de wonderbare spijziging, die aantoont dat Christus Jahweh is, die de armen van Zijn volk met brood verzadigt (Ps. 132:15). Maar Hij stelt Zichzelf nu voor als het ware brood uit de hemel. Hij is het brood van God, dat uit de hemel is neergedaald en aan de wereld leven geeft. Men moet Hem innerlijk aannemen als het vleesgeworden Woord, maar ook als de gestorven Heiland. Want geen mens heeft leven in zichzelf. Maar het is iets dat geestelijk moet worden verstaan: men kan Hem alleen in het geloof aannemen en zich met Hem voeden. Bovendien was de Heer niet alleen neergedaald om Zijn leven te geven, Hij zou ook als de Zoon des mensen opvaren naar de plaats waar Hij tevoren was (6:62).

Hoofdstuk 7

Maar de toestand van de Joden, Zijn broeders naar het vlees, werd gekenmerkt door ongeloof (7:5). De Heer wil Zichzelf nu niet aan de wereld openbaren. Het is hier de tijd van het Loofhuttenfeest, maar in plaats van Zijn zichtbare tegenwoordigheid op aarde belooft Hij de Geest aan hen die geloven. In hoofdstuk 4 zagen we de Heilige Geest als een fontein, die in ons opspringt tot in het eeuwige leven. Maar hier in hoofdstuk 7 zien we de Geest als stromen van levend water, die uit ons binnenste vloeien. Verder wordt er in dit hoofdstuk onderscheid gemaakt tussen de Joden uit Judea, en de menigte uit Galilea etc.

Hoofdstuk 8

In hoofdstuk 8 vinden we de verwerping van Zijn woorden, in hoofdstuk 9 de verwerping van Zijn werken. Christus is het licht van de wereld, dat licht werpt op iedereen. Maar Hij houdt Zich niet alleen bezig met grove zonden, Hij openbaart aan het geweten van de

mens diens zondige staat. Verder is Hij ook het licht dat ons voorgaat, en dat we moeten volgen. Het woord dat Hij sprak, was de absolute uitdrukking van Zijn wezen (8:25). Hij is van boven, terwijl de ongelovige mens van beneden is. Wie Christus verwerpt, is uit de duivel, die een leugenaar en moordenaar is en niet in de waarheid bleef. Maar de Heer Jezus is God, de IK BEN (8:58). De Joden verwerpen Hem echter.

Hoofdstuk 9

In hoofdstuk 9 opent Hij de ogen van een blindgeborene. Het slijk dat de Heer gebruikte, was op zichzelf niet voldoende om hem ziende te maken. Hij moest zich ook gaan wassen in de vijver Siloam, wat vertaald wordt door: *uitgezonden* (9:7). Het slijk spreekt van de menswording van de Heer. Als we Hem alleen als Mens leren kennen, is dat niet voldoende om onze ogen te openen. Dat gebeurt pas als we Hem door de wassing met het water van het Woord ook aanvaardden als de Zoon, die van de Vader is uitgegaan. De blindgeborene erkent Hem eerst als Profeet, en dan als de Zoon van God door het geloof in Zijn woord. Dit leidt tot zijn verwijdering uit de synagoge. Zo worden de schapen uitgedreven, maar de Herder gaat voor hen uit.

Hoofdstuk 10

Hoofdstuk 10 spreekt over Zijn zorg voor de schapen. Hij is langs de erkende weg in de Joodse schaapskooi binnengekomen. Maar in de tweede plaats is Hij de erkende weg, de deur die tot behoudenis, vrijheid en grazige weiden leidt. Maar daartoe moest Hij Zijn leven voor de schapen afleggen. Toch blijft Hij hen kennen, en omgekeerd is dat ook zo. Hij kent hen zoals de Vader Hem kent, en Hij de Vader kent. Op grond van Zijn werk zullen er zelfs andere schapen worden toegevoegd uit de volken. Zo ontstaat er één kudde (geen nieuwe stal), geleid door één Herder.

Verder zien we hier de innerlijke waarde van Zijn sterven in de ogen van de Vader. Hij is het bijzondere voorwerp van de liefde van de Vader, omdat Hij Zijn leven aflegt (10:17). Maar nadat Hij zo over Zijn nederige gehoorzaamheid heeft gesproken, gaat Hij over tot Zijn eenheid met de Vader: 'Ik en de Vader zijn één' (10:29). Vader en Zoon zijn namen die spreken van liefde en genade.

WIE IS EEN WARE JOOD?

'Want niet hij is een Jood die het uiterlijk is, en niet dat is de besnijdenis die iets uiterlijks is, in het vlees, maar hij is een Jood die het in het verborgen is, en dat is besnijdenis: die van het hart, naar de geest, niet naar de letter; zijn lof is niet van mensen, maar van God'.

Romeinen 2:28-29

Vraag

Bewijst dit gedeelte dat diegene een ware Jood is, wiens hart is besneden?

Antwoord

Diegenen die in een 'geestelijk Israël' geloven, denken dat Israël vervangen is door de gemeente. De christenen zouden dan de ware Joden zijn, oftewel het 'Israël van God' (Gal. 6:16). Zij gebruiken vers 29 vaak als bewijs ('maar hij is een Jood die het in het verborgen is'). Betekent dit vers werkelijk dat iemand die 'besneden is van hart' hierdoor een Jood wordt, ook als hij een gelovige uit de volken is?

Romeinen 2:17 maakt duidelijk dat dit gedeelte – in tegenstelling tot de verzen 1 tot 16 – zich richt tot etnische Joden onder de wet: 'Als u nu een Jood genoemd wordt (...)'. Ook vers 29 gaat over wat Paulus in dit gedeelte uitlegt. Hij richt zich in de eerste plaats tot Joden die *innerlijk* beantwoorden aan Gods gedachten ten aanzien van de besnijdenis. Het 'innerlijk besneden' zijn betekent dat men het doodsoordeel van God over de mens in het vlees erkent (Kol. 2:11).

Natuurlijk voldoen ook heden christenen uit de volken aan de gedachten van God over de besnijdenis. Paulus kan zelfs aan de Filippenzen schrijven: 'Want wij (hierbij zijn plaatselijke gelovigen uit de volken inbegrepen) zijn de besnijdenis' (Fil. 3:3a). Geldt dit dan niet voor iedereen die innerlijk beantwoordt aan de gedachten van God over de besnijdenis, dus ook de christenen uit de volken? Ongetwijfeld geldt voor zo'n mens: hij is een ware 'godlover'¹ geworden, wiens lof niet van mensen maar van God is.

Maar betekent dit nu dat de gelovigen uit de heidenen *Joden* geworden zijn? Kunnen we uit dit gedeelte de verstrekkende conclusie trekken dat christenen uit de Joden en heidenen tezamen de 'ware Joden' of het 'ware Israël van God' zijn? En dat het etnische Israël (als geheel) daarom voor altijd verworpen is door God en dat alle beloften op de gemeente zijn overgegaan?

Zulke conclusies gaan ver boven de Schrift uit. Laten we Romeinen 3 eens lezen. Hier wordt direct in aansluiting

1) Als Juda, wiens naam in het Hebreeuws 'lofprijzing' betekent, zijn naam krijgt, zegt Lea: 'Ditmaal zal ik de Heere loven' (Gen. 29:35). Het ging bij haar al bij de naamgeving om de lofprijzing van God.

op hoofdstuk 2 gezegd: 'Wat is dan het voorrecht van de Jood of wat is het nut van de besnijdenis? Veel in elk opzicht en wel in de eerste plaats dat hun de woorden van God zijn toevertrouwd. Wat dan? Als sommigen ongelovig zijn geweest, zal hun ongelofde trouw van God te niet doen? Volstrekt niet!' (Rom. 3:1-3). Hier wordt glashelder dat Paulus met het begrip 'Jood' het etnisch tot het Joodse volk behoren bedoelt, en dat hij de bestaande verschillen met de volken (ook met hen die geloven) verder erkent.

De gedachte dat een Israëliet ook *innerlijk* moest voldoen aan de uiterlijke besnijdenis was overigens niet nieuw. Al in oudtestamentische tijden eiste God dit van de mens (Deut. 10:16; 30:6; Jer. 4:14; 9:25). Ook gold in oudtestamentische tijden dat vreemdelingen uit de volken moesten beantwoorden aan de gedachten van God over de besnijdenis (denk bijv. aan Ittaï in 2 Sam. 15), en niemand geloofde dat zij daardoor nu Joden waren geworden. Geen Jood of heiden was hoe dan ook geschikt om te voldoen aan de geestelijke betekenis van de besnijdenis op de grondslag van de wet. Dit was slechts mogelijk op grond van genade en geloof.

Romeinen 2:29 betekent dus niet dat Israël is vervangen door de gemeente, oftewel dat alle christenen samen de ware Joden of het 'Israël van God' zijn (Gal. 6:16). Dit vers zegt alleen dat geen enkele *formele* of *uiterlijke* handeling voor God telt en goed maakt wat fout is. God ziet het *innerlijk*. Een mens die gehoorzaam is, wordt door God gerespecteerd, zelfs de onbesneden heiden. Een ongehoorzaam mens wordt door Hem afgewezen, ook al is hij een besneden Jood.

Bron: Dirk Schürman en Stephan Isenberg in 'Vergeten Rijkdom'. ISBN/EAN 978-90-64511-64-6

Besnijd dan de voorhuid van uw hart en wees niet langer halsstarrig.

Deut. 10:16.

De HEERE, uw God, zal uw hart en het hart van uw nageslacht besnijden, om de HEERE, uw God, lief te hebben met heel uw hart en met heel uw ziel, zodat u leven zult.

Deut. 30:6

SAMUËL KOMT IN SILO

'Daarna, toen hij van de borst af was, nam zij hem met zich mee, met een driejarige jonge stier, een efa meel en een kruik wijn. Zij bracht hem in het huis van de Heere in Silo, toen de jongen nog heel jong was'.

1 Samuël 1:24

Giuseppe Angeli

Samuël als rechter en profeet

De eerste hoofdstukken van het boek 1 Samuël tonen ons een nieuw begin, dat God met Zijn volk maakte na het falen van de richters (of: rechters). Samuël was de laatste rechter en de profeet die het koningschap introduceerde in Israël (vgl. 1 Sam. 3:19-21). In profetisch opzicht geeft deze tijd een beeld van de laatste dagen vóór de komst van de Messias, de Koning van Israël. Dit is ook wat Hanna bezingt in haar lofzang in hoofdstuk 2. Het afvallige volk valt onder het oordeel, maar een arm en gering overblijfsel wordt verhoogd door Gods kracht en door de verschijning van de gezalfde Koning.

Deze verwachting is met de komst van koning David slechts gedeeltelijk vervuld, want de definitieve vervulling vindt pas plaats in de eindtijd. De lijnen die in de eerste drie hoofdstukken van 1 Samuël worden geschetst, kunnen worden doorgetrokken naar de laatste dagen vóór de komst van Christus. Daarom is er ook een toepassing op onszelf, namelijk als gelovigen die leven in de laatste dagen vóór de wederkomst van Christus (2 Tim. 3:1). Wij leven in een tijd van geestelijk en moreel verval, zoals dat in de dagen van Eli ook het geval was door de handelwijze van zijn zoons (1 Sam. 2:12-17). De dienst in het heiligdom werd geringgeschat en verworpen door de mensen, naar aanleiding van het wangedrag van degenen die uiterlijk de plaats van priesters innamen.

Maar God verlaat Zijn volk niet en Hij is ook in zo'n tijd aan het werk. Hij verwekt een profeet, Samuël, en die zal straks de koning van Israël op het toneel voeren. God spreekt en Hij doet dit door middel van een dienaar die bereidwillig luistert naar Zijn stem: 'Spreek, Heere, want Uw dienaar luistert' (1 Sam. 3:9-10). Langs de weg van het oordeel over het huis van Eli werd er ruimte gemaakt voor iets nieuws.

Priesterwijding

Wij kunnen echter ook veel leren uit het voorbeeld van de ouders van de jonge Samuël, die ondanks het falen van het priesterschap trouw bleven aan de dienst in het heiligdom en van jaar tot jaar opgingen naar Silo om de Heere van de legermachten te aanbidden en Hem offers te brengen. De ark van het verbond, waaraan God Zijn tegenwoordigheid had verbonden en waarop Hij troonde, verbleef in die tijd in Silo (d.i. rustplaats). God woonde daar te midden van Zijn volk en vond er een rustplaats. De plaats waar God te midden van de Zijnen woont, is in

onze tijd echter geen geografisch bepaalde plaats meer. Ze is overal waar men Christus als Middelpunt erkent en de Vader aanbidt in geest en waarheid (vgl. Matt. 18:20; Joh. 4:20-24). De ark is immers een beeld van Christus en waar Hij woont, daar is God met Zijn Geest tegenwoordig en verspreidt Hij zegen te midden van de Zijnen.

Samuëls ouders bleven Silo dus erkennen als de woonplaats van God, hoewel het priesterschap in verval was geraakt en de zonen van Eli het tot een aanfluiting hadden gemaakt. De priester Eli werd hiervoor zelf verantwoordelijk gehouden en hij kreeg te horen dat het oordeel over zijn huis onafwendbaar was geworden. Zelfs Silo zou worden opzijgezet als plaats van eredienst (vgl. Jer. 7:12). Maar zolang dit niet was gebeurd, was het zaak om trouw te zijn te midden van het algemene verval. Deze persoonlijke trouw vinden wij bij de ouders van Samuël en later vooral ook bij hemzelf, vanaf het begin van zijn verblijf in Silo.

Het punt dat hier onze aandacht vraagt, is de manier waarop de jonge Samuël zijn loopbaan begon in de dienst van de Heere. Zijn ouders stonden hem af aan de Heere, omdat hij speciaal van Hem was gebeden (Samuël = van God gebeden). Zij brachten hem als kleine jongen in het huis van de Heere, maar zij namen bij die gelegenheid ook een driejarige jonge stier, een efa meel en een kruik wijn met zich mee. Dit mogen wij in geestelijke zin ook op onszelf toepassen. Wij zijn namelijk als gelovigen toegewijd aan de dienst in het heiligdom krachtens het volbrachte werk van Christus. Evenals Samuël welgevallig was voor God door de zojuist genoemd offergaven, zo zijn wij als priesters aangenaam voor Hem op grond van het welbehagen dat Hij heeft gevonden in de Persoon en het werk van Christus.

Als wij voor Gods aangezicht verschijnen, dan komen wij niet met iets van onszelf, maar met offeranden van lof en dank die spreken van Christus. De driejarige jonge stier was een *zondoffer*, zoals valt op te maken uit de priesterwijding die in Exodus 29 wordt beschreven. In dit hoofdstuk is ook sprake van twee rammen, één als brandoffer en één als inwijdingsoffer. De ouders brachten de jonge Samuël bij Eli, nadat de stier was geslacht (1 Sam. 1:25). Hij werd dus gewijd aan de dienst van de Heere op grond van de waarde van het zondoffer. Onze wijding als priesterzonen is gebaseerd op de waarde van Christus' offer voor de zonde. Hij is voor ons tot zonde gemaakt, d.w.z. het offer waarin de zonde voor het aangezicht van een heilig en rechtvaardig God is

geoordeeld en is afgeschaft, opdat wij gerechtigheid van God zouden worden in Hem (Rom. 8:3; 2 Kor. 5:21; Hebr. 9:26). In deze waardigheid mogen wij nu als priesters tot God naderen.

De ouders van Samuël brachten ook een graanoffer, dat bestond uit een efa meel (minstens 20 liter). Dit herinnert ons aan het reine, volkomen aan God toegewijde leven van Christus hier op aarde. Het graan- of spijsoffer was een onbloedig offer en het wijst op Zijn volmaakte mensheid, die geen enkele smet of oneffenheid vertoonde.

Dit offer wordt in de Schrift altijd verbonden met het brandoffer, dat wel een bloedig offer was. Nadat Christus tijdens Zijn leven op aarde in iedere beproeving Zijn volkomenheid had getoond, offerde Hij Zichzelf op het kruis als brandoffer tot een aangename geur voor God. Het was een volkomen Persoon, die een volkomen werk volbracht tot eer van God de Vader. Wanneer wij nu als priesters tot God mogen naderen, dan is dat alleen dankzij de waarde van de Persoon en het werk van Christus. Wij zijn aangenaam gemaakt in de Geliefde, en komen in die waardigheid bij God.

Samuël spreekt over het oordeel over het huis van Eli.
John Singleton Copley, 1780.

Ten slotte brachten Elkana en Hanna nog een bijbehorend plengoffer of drankoffer, een kruik wijn die over de andere offers werd uitgegoten (Ex. 29; Num. 15). Dit spreekt van de blijdschap die hoort bij onze toewijding aan God, een toewijding zelfs tot in de dood (vgl. Fil. 2:17). De ouders van de jonge Samuël stonden hun zoon met dankbaarheid en blijdschap af aan de dienst van de Heere, omdat Hij hun gebeden had verhoord en recht had op het leven dat Hij in Zijn genade had geschonken.

Geestelijke groei

Het laatste punt waarop wij nog de aandacht willen vestigen, is de opmerkelijke geestelijke groei die Samuël doormaakte na zijn komst in Silo. Het is prachtig dat zijn jonge leven aan de Heere werd toegewijd, met de bijbehorende offeranden, en dat hij zich daar voor Hem neerboog (1 Sam. 1:28). Dit toont dat persoonlijke toewijding aan God zelfs in donkere dagen van geestelijk en moreel verval mogelijk blijft. Het is ook wonderlijk om op te merken hoe de Heere Zijn jonge dienstknecht ging zegenen en ging gebruiken om een keer te brengen in het lot van het volk, dat zover van Hem was afgeweken.

Het geheim van zijn geestelijke groei was ongetwijfeld dat hij groot werd 'bij de Heere' (1 Sam. 2:21). Hij verkeerde in Gods nabijheid en daardoor werd hij in elk opzicht gezegend. In het volgende hoofdstuk blijkt zijn slaapplek in het huis van de Heere te zijn, 'waar de ark van God was' (1 Sam. 3:3). Dit wijst op een leven in Gods nabijheid, de Rechter van allen, die troont op de lofzangen van Israël (Ps. 22:4).

Wij worden ook vermaand om met een voornemen van ons hart 'bij de Heer te blijven' (Hand. 11:23). Onze dienst moet plaatshebben in het heiligdom, waar wij in Hem ook een rustplaats vinden.

De jonge Samuël kreeg gaandeweg meer aanzien en gunst, zowel bij de Heere als ook bij de mensen (1 Sam. 2:26). De bewoordingen van dit vers doen denken aan wat er van het Kind Jezus wordt gezegd in het Lucasevangelie: 'En Jezus nam toe in wijsheid en in grootte en gunst bij God en mensen' (Luc. 2:52). Zo werd Samuël erkend als profeet door het volk, en de Heere bleef Zich aan hem openbaren (1 Sam. 3:20-21). Doordat hij naar Gods stem luisterde, kon hij ook namens Hem tot het volk spreken als Zijn profeet.

Hij was tevens een nazireeër vanaf zijn jeugd (1 Sam. 1:11), en een rondreizend rechter die op verzoek van het volk het koningschap introduceerde (zie 1 Sam. 7 en 8). Bovendien trad hij op als priester (o.a. in hoofdstuk 7), aangezien het priesterschap in de lijn van Eli zo jammerlijk had gefaald. In Jeremia 15:1 wordt hij op één lijn gesteld met Mozes als middelaar tussen God en Zijn volk.

Al deze belangrijke facetten van zijn leven en dienst vinden echter hun uitgangspunt in zijn verblijf in Silo, in de nabijheid van de Heere die hem zegende en ook tot een rijke zegen stelde.

DE STER EN DE SCEPTER

'(...) een ster gaat op uit Jakob, een scepter rijst op uit Israël'.

Numeri 24:17

Bileam

Wij weten niet precies wat Bileam heeft begrepen van zijn eigen spreuk, maar het was heel bijzonder wat hij profeteerde: '(...) een ster gaat op uit Jakob, een scepter rijst op uit Israël' (Num. 24:17b). De ster en de scepter zijn symbolen voor het koningschap. De *ster* is voor degenen die waken en uitzien naar het aanbreken van de dag. De *scepter* spreekt van gezag en macht. Sommigen van ons kunnen zich nog de kroning van koningin Elisabeth II herinneren. Tijdens de plechtige ceremonie hield ze de scepter in haar rechterhand als het bewijs van haar koninklijke macht.

Wij vinden deze twee symbolen in verschillende passages in de Schrift. Soms ligt de nadruk alleen op de ster en wordt het woord scepter niet gebruikt, maar op de achtergrond blijkt de gedachte aan regeringsmacht wel degelijk aanwezig te zijn. De ster wordt in het Nieuwe Testament voor het eerst vermeld in het evangelie van Matteüs. Wijzen uit het Oosten kwamen te Jeruzalem, en vroegen: 'Waar is de Koning van de Joden, die geboren is? Want wij hebben Zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen' (Matt. 2:2).

De ster wordt hier rechtstreeks gekoppeld aan het koningschap van de Messias. Deze wijzen moeten wachters zijn geweest! De ster die zij hadden gezien aan de nachtelijke hemel, had hen in beweging gezet. Zij kwamen enige tijd na de geboorte van de Heer, want zij moesten een verre reis maken. Maar nu waren zij te Jeruzalem gekomen om de geboren Koning van de Joden te aanbidden. Hoe wisten deze wijzen hiervan? Hadden zij gehoord van de spreuken van Bileam? Kenden zij de Joodse Schriften? Het is niet helemaal duidelijk, maar mogelijk waren het oprechte zoekers naar waarheid, zoekers naar goddelijk licht. De ster die zij hadden waargenomen in het Oosten leidde hun schreden in ieder geval naar de stad van de grote Koning, en hij ging hun ook voor naar de plaats waar het Kind was. Zij boden Hem geschenken aan en bewezen Hem hulde.

Deze geschiedenis bevat ook een praktische les voor ons. Als wij oprecht verlangen naar licht en wijsheid van boven, dan zal God ons leiden en ons de weg wijzen. Wij hebben bovendien de hele Schrift tot onze beschikking. Laten wij in onze moeilijkheden op God vertrouwen. Hij blijft trouw!

Petrus

De volgende plaats waar wij het beeld van de ster en de scepter vinden, is het eerste hoofdstuk van de tweede brief van Petrus. Petrus herinnert zijn lezers daar aan de verheerlijking op de berg, die in feite een voorsmaak was van de komst van het Koninkrijk. De apostel was erbij geweest en hij was diep onder de indruk geraakt van de koninklijke waardigheid van de Heer. Hij schreef: '(...) maar wij zijn ooggetuigen geweest van Zijn majesteit' (2 Petr. 1:16). Hoe koninklijk klinkt dat woord 'majesteit'. Hier hebben wij de gedachte van de scepter, de regeringsmacht.

Door deze ervaring is Petrus de profetieën van het Oude Testament over de komst van het Koninkrijk van Christus in een ander licht gaan zien. Hij was er nu absoluut zeker van dat al die voorzeggingen in vervulling zouden gaan. En dan vinden wij in deze passage opnieuw de ster! De verheerlijking op de berg is namelijk ook voor ons een duidelijke bevestiging van de waarheid van het profetische Woord. Dit schijnt als een lamp in een duistere plaats, 'totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten' (2 Petr. 1:19). De dag die aanbreekt, is de dag van het Koninkrijk. De morgenster die opgaat, is de komst van Christus voor Zijn bruidsgemeente (vgl. Openb. 2:28; 22:16-17). Het opgaan van de morgenster is de garantie dat de dag van het Vrederijk aanstaande is. Dat is de hoop van de christen.

Johannes

De derde schriftplaats die wij in dit verband willen noemen, is te vinden in het laatste bijbelboek. Johannes schrijft aan het eind van de Openbaring: 'Ik, Jezus, (...) Ik ben de wortel en het geslacht van David, de blinkende morgenster' (Openb. 22:16). In het eerste deel van dit citaat stelt de Heer Jezus Zichzelf voor als de beloofde Koning uit het geslacht van David. Hij heeft recht op de troon en op de scepter! Hij zal regeren in gerechtigheid. Vervolgens zegt Hij dat Hij de blinkende Morgenster is, en dat houdt verband met onze directe verwachting als christenen. Hoewel het nog nacht is in deze wereld zien wij als 'wachters' uit naar Zijn komst als de Morgenster, die ieder ogenblik kan plaatsvinden. Hij verzekert ons driemaal: 'Zie, Ik kom spoedig' (Openb. 22:7, 12, 20).

DOPEN, REINIGEN, BESPENKELEN

In deze WoordStudie wil ik niet ingaan op de kwestie of we nu baby's (in het kader van de zgn. huisdoop) of gelovige belijders moeten dopen, maar op de vraag of de doop door onderdompeling dan wel door besprenkeling meer steun vindt in de Schrift. We gaan de verschillende woorden langs.

baptoō

Het oudste woord voor dopen / dompelen in niet-rituele zin is Gr. *baptoō*. Het komt al een keer voor in het Grieks van Homerus (rond 850 v. Chr.), en wel in *Odyssee* 9,392: 'En zoals een smid een grote bijl of een schaaftbijl in koud water *dompelt* terwijl deze luid sist (...)'. Zie in het Nieuwe Testament de volgende plaatsen: Lucas 16:24 ('zend Lazarus om de top van zijn vinger in water te *dopen* en mijn tong te verkoelen'); Johannes 13:26 ('Hij is het voor wie Ik het stuk brood zal *indopen* en hem zal geven'), en Openbaring 19:13 ('Hij is bekleed met een in bloed *gedoopt* kleed').

baptizōō

Het werkwoord *baptizōō* is hét specifieke woord dat gebruikt wordt voor het ritueel dopen van mensen. We komen het tegen bij de doop van Johannes en vervolgens bij de christelijke doop. Dit woord komt ook al in het klassieke Grieks voor, en dan heeft het de betekenis van *onderdompelen*, *doen zinken* (bijv. van een schip). Van de nieuwtestamentische plaatsen geef ik slechts een kleine selectie:

- ▶ de doop van Johannes: Matteüs 3:6 ('en zij werden door hem (d.i. Johannes de Doper) *gedoopt* in de rivier de Jordaan'); Johannes 3:23 ('En ook Johannes *doopte*, in Enon bij Salim, omdat daar veel water was'); Handelingen 19:4 ('Johannes *doopte* met een doop van bekering').
- ▶ de christelijke doop: Handelingen 2:38 ('Bekeert u, en laat ieder van u *gedoopt worden* in de naam van Jezus Christus tot vergeving van uw zonden'); Handelingen 19:5 ('Toen zij nu dit hoorden, *werden zij gedoopt* tot de naam van de Heer Jezus').

Opmerkelijk genoeg wordt dit woord ook eenmaal gebruikt als aanduiding van een Joodse rituele reiniging, en wel in Lucas 11:38 ('omdat Hij Zich vóór het middagmaal niet eerst had *gewassen*').

baptisma

Het onzijdig zelfstandig naamwoord *baptisma* wordt zowel gebruikt voor de doop van Johannes in o.a. Matteüs 3:7; 21:25; Handelingen 1:22, als voor de christelijke doop in o.a. Romeinen 6:4; Kolossenzen 2:12.

baptismos

Het mannelijk zelfstandig naamwoord *baptismos* komt slechts driemaal voor, steeds in het meervoud (*baptismoi*), en heeft niets met de doop van Johannes of de christelijke doop te maken, maar met rituele reinigingen die ofwel deel uitmaakten van de Joodse traditie, de overlevering van de ouden – zoals in Marcus 7:4 ('*reinigingen* van drinkbekers en kannen en koperen vaten'), en Hebreëen 6:2 ('een leer van *reinigingen*'), of voorgeschreven wassingen in bijv. het boek Leviticus (zo in Hebreëen 9:10 – 'verschillende *reinigingen*').

rhantizōō / rhantizomai en rhantismos

Het Grieks had een aparte woordgroep voor *besprenkelen*, steeds in samenhang met rituele reiniging – vandaar dat het ook wel met *reinigen* of met *reinigen door besprenkeling* wordt vertaald. Zie Marcus 7:4 ('als zij van de markt [komen], eten zij niet, tenzij zij zich hebben *gereinigd*'); Hebreëen 9:13 ('*gesprenkeld* op de onheiligen'); Hebreëen 9:19 ('*besprenkelde* zowel het boek zelf als het hele volk'); Hebreëen 9:21 ('*besprenkelde* hij zowel de tabernakel als alle vaten van de dienst met het bloed'), en Hebreëen 10:22 ('de harten door *besprenkeling* *gezuiverd* van het kwaad geweten'). Het zelfstandig naamwoord *rhantismos* betekent *besprenkeling*, en komt voor in Hebreëen 12:24 ('het bloed van de *besprenkeling*, dat beter spreekt dan Abel'), en 1 Petrus 1:2 ('tot gehoorzaamheid en *besprenkeling* met het bloed van Jezus Christus').

Conclusie

Het nieuwtestamentische Grieks gebruikt verschillende woorden voor besprenkelen en voor dopen/onderdompelen. Bij de gedeelten over de doop van Johannes en de christelijke doop wordt nergens, ook niet in de directe samenhang, een woord voor besprenkelen gebruikt. Integendeel, het woordgebruik wijst op een volledige onderdompeling van het hele lichaam. Een ondersteuning van deze conclusie vinden we in Romeinen 6:4 en Kolossenzen 2:11, waar de doop wordt vergeleken met een begrafenis.

HET HOOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'Ik sliep, maar mijn hart waakte. De stem van mijn Liefste, Die aanklopte: Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duif, Mijn volmaakte, want Mijn hoofd is vol dauw, Mijn haarlokken vol druppels van de nacht'
(Hoogl. 5:2).

Ik sliep, maar mijn hart waakte

Met dit vers begint een nieuw deel van het boek. Het vorige gedeelte eindigde met de bruidegom die in de tuin van de bruid kwam en zich verheugde over alles wat er in haar tuin was. Nu volgt een gedeelte waarin we zien hoe de bruid de bruidegom opnieuw afwijst, maar hem later toch weer opzoekt en terugvindt.

De bruid is in slaap gevallen. Ze is de bruidegom vergeten en schijnt geen behoefte aan zijn gezelschap te hebben. Zo kan het ook in het leven van de gelovige zijn, dat hij nu weer eens vol is van de Heer Jezus, maar dat hij ook momenten of perioden heeft waarin hij niet volledig op Hem is gericht en zijn liefde is verminderd. Deze wisseling van liefde en de afwezigheid daarvan zal ook het overblijfsel kenmerken. Als we zijn ingeslapen, hebben we de oproep nodig om uit de slaap te ontwaken (Ef. 5:14). Het hart van de bruid is wakker, maar toch slaapt ze. Ze slaapt met betrekking tot de bruidegom, maar ze is wakker voor haar omgeving. Haar aandacht is niet meer op hem, maar op al het andere gericht.

Dat is een situatie die de bruidegom niet wenst. Hij wil de ongedeelde aandacht van zijn bruid hebben. Daarvoor gaat hij aan het werk. Hij laat de bruid horen dat hij er eraan komt. Ze neemt het met haar oren waar en weet dat hij het is. Ze noemt hem: *'mijn liefste'*. Dan hoort ze hem kloppen en vragen om hem erin te laten. Hij spreekt haar aan met namen die aangeven wat zij voor hem betekent. Zo probeert de Heer ook onze vaak koude of onverschillige harten voor Zich te winnen door tegen ons te zeggen wat wij voor Hem betekenen.

Hij noemt haar *'mijn zuster'*, wat erop wijst dat er een familiebetrekking is. Voor ons is die er door het nieuwe leven, de goddelijke natuur die ons is geschonken (Joh. 20:17; 2 Petr. 1:4). Hij noemt haar ook *'mijn vriendin'*, wat wijst op vertrouwelijkheid, op het met elkaar delen van geheimen. De Heer Jezus noemt ons Zijn *vrienden*, omdat Hij ons alles wat Hij van Zijn Vader heeft gehoord, heeft bekendgemaakt. Hij heeft ons ingeleid in Gods gedachten (Joh. 15:14-15).

Hij noemt haar vervolgens *'mijn duif'*. Een duif is het beeld van eenvoudigheid en aanhankelijkheid ten opzichte van hem. Voor ons geldt dat wij alleen oog moeten hebben voor de Heer Jezus, wat wordt bewerkt door de aanwezigheid van de Heilige Geest, Die met een duif wordt vergeleken (Matt. 10:16; 3:16).

Ten slotte noemt hij haar *'mijn volmaakte'*. Daarmee bedoelt hij dat zij het stadium van volwassenheid heeft bereikt. In geestelijk opzicht betekent het dat een gelovige zijn positie in Christus kent en zich ook geestelijk volwassen gedraagt (Fil. 3:15; Hebr. 10:14). Dat Christus een 'slapende' gelovige met deze namen aanspreekt, laat wel zien op welke liefdevolle manier Hij zo'n gelovige wakker wil maken om weer voor Hem te gaan leven.

Maar de bruidegom is nog niet klaar met haar aan te spreken. Hij wijst niet alleen op wat zij voor hem betekent, maar ook op wat hij voor haar doet en heeft gedaan. Hij heeft de nacht buiten doorgebracht, zonder een plek om te slapen. Daar heeft hij aan haar gedacht, met gedachten van zegen voor haar. Zo kan het zijn dat de Heer Jezus buiten ons leven staat en wij binnen zijn in onze veilige, gemakkelijke omgeving. Er is een voor Hem onverdraaglijke scheiding gekomen. Hij heeft op aarde niemand dan alleen Zijn bruid, de gelovigen. Als zij geen interesse meer in Hem toont, zal Hij er alles aan doen om haar liefde voor Hem weer op te wekken. Hiertoe laat Hij zien wat Hij voor haar verdraagt. Hij zwerft als het ware eenzaam door de nacht. Als Hij bij haar komt, zegt Hij tegen haar wat er op Zijn hoofd en Zijn haarlokken zit als gevolg van Zijn zoektocht naar haar. Zijn zoektocht betreft niet haar locatie, want Hij weet waar zij is. Zijn zoektocht betreft haar *hart*, want dat is niet meer op Hem gericht.

Als wij Hem niet meer de enige plaats in ons leven geven, stelt Hij Zichzelf aan ons voor in Zijn lijden in de nacht. We kunnen dan denken aan de angsten die Hem in Getsemane overvallen hebben. Daar is Zijn hoofd *'vol dauw'* en zijn de haarlokken *'vol druppels van de nacht'* geworden. Wij weten wat Hij heeft doorworsteld, hoe Zijn zweet daar als grote bloeddruuppels op de aarde is gevallen (Luc. 22:44).

Zijn *'hoofd vol dauw'* herinnert eraan dat Hij steeds aan Zijn bruid heeft gedacht om met haar een nieuw leven te beginnen. De dauw kondigt een nieuwe dag met verkwikkingen aan. Daaraan heeft Hij gedacht in Getsemane.

Zijn 'haarlokken vol druppels van de nacht' herinneren aan Zijn toewijding – waarvan de haarlokken spreken – jegens haar, waaraan de tranen van het lijden in de nacht zijn verbonden (Hebr. 5:7). Dat heeft Hem

beziggehouden in de hof. Zal deze indrukwekkende benadering bij Zijn slapende geliefde iets bewerken? Wat bewerkt het bij ons, die misschien ook in slaap zijn gevallen?

Johan Schep

HET GETAL ACHT IN DE BIJBEL

In het Hebreeuws is het woord acht 'shmonah', dat is afgeleid van het woord 'shaman' wat betekent: vet, overvloedig, vruchtbaar, en olie. Jakob legt zijn hoofd op een steen en zet die later overeind. Die steen wordt door hem ook gezalfd (Gen. 28:18). Zalven is in het Hebr. 'Mashiach', d.i. Messias.

De eerste keer dat het getal acht wordt genoemd, is bij de instelling van de besnijdenis (Gen. 17:12-13). Je wordt dan ook direct bepaald bij het verbond van God met Abraham. Het getal acht komt wel tachtig keer voor in de Bijbel. De eerste keer dat het wordt genoemd in het Nieuwe Testament, is in Lucas 2:21.

"En toen acht dagen vervuld waren, en men het Kind besnijden moest, werd Hem de Naam Jezus gegeven, die genoemd was door de engel voordat Hij in de moederschoot ontvangen was". Het eerste lijden van de Heere Jezus was bij Zijn besnijdenis op de achtste dag (vgl. Hebr. 5:7-8).

Het doel van de besnijdenis is niet uiterlijk, het gaat om de besnijdenis van het hart. *"Besnijdt u voor de HEERE en doe de voorhuid van uw hart weg"* (Jer. 4:4). Dat komt terug in het Nieuwe Verbond, en Paulus legt dit uit in Kolossenzen 2:11. *"In Hem bent u ook besneden met een besnijdenis, niet met handen verricht, in het uittrekken van het lichaam van het vlees, in de besnijdenis van Christus, met Hem begraven in de doop".* De geestelijke besnijdenis gebeurt met alle opnieuw geboren gelovigen. Deze heeft eigenlijk al plaatsgevonden op het kruis. Wij zijn met Christus gestorven en hebben de oude mens afgelegd (Rom. 6:11; Gal. 2:20; 6:14). Het is een besnijdenis zonder handen. Wij zijn nu één geest met de opgestane Heer (1 Kor. 6:17).

'Laat er licht zijn', was het eerste scheppingswoord (Gen. 1:3, 6, 9, 11, 14, 20, 24, 26). Het achtste scheppingswoord heeft te maken met de mens. Het staat in het meervoud: 'Laat Ons mensen maken'. God (Elohim)

is ook in het meervoud (Gen. 1:1, 26; vgl. Jes. 6:3 – het drievoudige 'heilig, heilig, heilig'). Jezus is de belichaming van de onzichtbare God (Kol. 2:9; Hebr. 1:8). De mens is ook een meervoudig wezen met geest, ziel en lichaam (vgl. 1 Tess. 5:23).

De laatste keer dat het getal acht in de Bijbel voorkomt, is in 1 Petrus 3. Petrus onderstreept dat er acht zielen in de ark waren, en dat door hen een nieuw begin tot stand is gebracht. De naam Noach betekent dan ook: 'rust'. De opstanding van Jezus was op de achtste dag (Joh. 20:1). De achtste dag heeft altijd betrekking op iets nieuws, op de opstanding, op de eeuwigheid. Jezus is de Eerstgeborene uit de doden (Kol. 1:18).

Nog enkele bijzonderheden over het getal acht. De Prediker zegt: 'Werp uw brood uit over het water, want na vele dagen zult u het vinden. Verdeel het in zevenen, zelfs in achten' (Pred. 11:1, 6). De achtste dag is het moment dat de oude orde van dingen voorbij is en alles nieuw is gemaakt (Openb. 21:1-6).

De zalving (= mashiach) die betrekking heeft op de Zoon (Ps. 45:7-8; Hebr. 1:6-8), eindigt met de letter chet, de letter die bij de Heere hoort (vgl. Klaagl. 3:22-24). Dit deel van het alfabetische hoofdstuk heeft namelijk de letter chet, de achtste letter van het Hebr. alfabet. Het heeft ook te maken met overvloed, zalving en genade. De Heere heeft ons begenadigd in de Geliefde, en wij hebben de verlossing in Zijn bloed naar de rijkdom van Zijn genade. De Heere handelt altijd in overvloed met ons. Wij hebben geestelijk gezien alles al ontvangen.

Chet betekent ook omheining. Wij zijn in de genade geplaatst en daar kunnen we nooit meer uitvallen. Een omheining geeft zekerheid en vrijheid. De meetsnoeren (omheiningen) zijn voor mij in liefelijke plaatsen gevallen (Ps. 16:6). De goede werken die God heeft voorbereid, passen bij ons (Ef. 2:10).

JAGEN NAAR VOLMAAKTHEID

'Niet dat ik het al verkregen heb of al volmaakt ben, maar ik jaag ernaar om het ook te grijpen'

'Want met één offer heeft Hij hen die geheiligd worden, tot in eeuwigheid volmaakt'

Filippenzen 3:12; Hebreëen 10:14

Principiële volmaaktheid

U hebt waarschijnlijk ook wel eens iemand horen zeggen dat hij 'niet volmaakt' was en dit als excuus gebruikte voor fout gedrag. Dit wordt soms al te gemakkelijk gezegd, ook door mensen die belijden christen te zijn. Hoewel er niemand is die nooit zondigt, kunnen we er ons op die manier niet vanaf te maken¹.

Aan de andere kant kan het voor gelovigen wel ontmoedigend, als zij in de Bijbel lezen: 'Ieder die uit God geboren is, doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in Hem; en hij kan niet zondigen, omdat hij uit God geboren is'. Voor pasbekeerden die dit lezen, kan het aanleiding geven tot twijfel of zij wel opnieuw geboren zijn. Zij moeten leren zien dat Johannes hier een beschrijving geeft van de nieuwe natuur van de gelovige, die niet kan zondigen (1 Joh. 1:8; 3:9). Het is dus belangrijk te leren wat Gods Woord zegt over de volmaaktheid. We ontdekken dat er een *principiële* volmaaktheid is, een *praktische* volmaaktheid, en ook een *toekomstige* volmaaktheid.

De dierenoffers die in de tabernakel en in de tempel voor de zonden van het volk en voor individuele Israëlieten werden gebracht, konden hen nooit tot volmaaktheid brengen. Zij bedekten de zonden tijdelijk, zodat God eraan kon voorbijgaan. Het was steeds een verwijzing naar het volmaakte offer, dat eens zou worden gebracht door de Heere Jezus op het kruis. Door dit ene offer kan God ons – mensen met een zondige natuur – tot in eeuwigheid volmaken.

De voorwaarde die Hij stelt, is dat wij ons met berouw over onze zonden tot God wenden en geloven dat wij alleen kunnen worden gered door het offer van Christus (Hebr. 10:1, 14). In Christus ziet God ons direct na onze bekering al volmaakt in Hem. Wij zijn immers met Hem één gemaakt (Kol. 2:10-15).

De Bijbel zegt ook dat Gods liefde volmaakt geworden is in ons, die uit God geboren zijn. Door Zijn liefde die in ons woont, hebben wij ook vrijmoedigheid op de dag van het oordeel. We zijn immers in Christus al geoordeeld, God heeft Hem in onze plaats gestraft. Die volmaakte liefde van God in ons drijft de vrees uit. Want wie angst heeft voor God, is niet volmaakt in de liefde (1 Joh. 4:12, 17-18).

Praktische volmaaktheid

De Heere Jezus verlangde ernaar – wanneer Hij zou teruggaan naar de hemel –, dat de gelovigen één in Hem zouden zijn en in de Vader; dat zij volmaakt één zouden zijn, zoals Hij en de Vader één zijn. Die eenheid in onze onderlinge relaties is een bijzonder getuigenis voor de wereld. Het doel is dat anderen hierdoor ook geloven dat Christus door de Vader is gezonden. De Heere Jezus wist dat zij dit niet in eigen kracht konden doen, daarom heeft Hij voor hen gebeden om deze eenheid te tonen (Joh. 17:20-23).

Weliswaar is het een hoge maatstaf om ook in de praktijk volmaakt te zijn, toch is dit de opdracht van de Heere Jezus: 'Wees dan volmaakt, zoals uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is' (Matt. 5:48). Wil je werkelijk een volmaakte discipel van de Heere Jezus zijn, handel dan op de manier zoals Hij in jouw situatie zou handelen. Daarbij moet je niet kijken naar de gebreken van anderen, kijk eerst goed naar jezelf (Luc. 6:40).

Eens kwam er een rijke jongeman bij de Heere Jezus. Voor zijn gevoel had hij alle geboden van God onderhouden, maar toch knaagde er iets vanbinnen. Daarom stelde hij Hem de hoogst belangrijke vraag: 'Wat moet ik doen om het eeuwige leven te kunnen ontvangen?' De Heere Jezus zag dat zijn bezit hem hierbij in de weg stond, en Hij stelde hem op de proef of hij echt alles wilde prijsgeven om het eeuwige leven te verwerven. Daarom was Zijn antwoord: 'Als u volmaakt wilt zijn, ga heen en verkoop uw bezit en volg Mij'. Helaas hechtte de jongeman meer waarde aan tijdelijk bezit dan aan de plaats waar hij de eeuwigheid zou doorbrengen (Matt. 19:21).

Hij begreep niet dat geloof en werken bij elkaar horen en dat je een volmaakt geschenk van Boven kunt ontvangen: een schat in de hemel voor het volgen van de Heere Jezus. God rechtvaardigt ons op grond van het geloof, en wij laten dit zien door onze werken. De werken tonen het geloof. De rijke jongeman had dit kunnen ervaren, als hij gehoor gegeven had aan de opdracht van de Heere Jezus. Zoals ook Abraham en Rachab lieten zien dat je geloof en werken niet los van elkaar kunt maken, omdat door de werken het geloof volmaakt is geworden (Jak. 1:17; 2:20-26).

Paulus die als geen ander Christus navolgde, schreef aan de gelovigen in Filippi: 'Niet dat ik al volmaakt ben, maar ik jaag ernaar'. Wij zijn navolgers van Christus, maar leven nog in dit lichaam; we zijn nog in het vlees. We

¹) Bron: Hoofdstuk 20 uit Schatrijk in Christus. ISBN/EAN 978-94-91797-36-1

zijn in staat de ergste zonden te bedrijven. We kunnen niets goeds van onszelf verwachten. Maar hoewel wij nog *in het vlees* zijn, dat wil zeggen in dit lichaam, dienen wij niet te leven *naar het vlees*. Zo leefden we vóór onze bekering. Het normale christelijke leven is dat een gelovige wandelt door de Geest, en dat hij zich laat leiden door de Geest (Fil. 3:12; 1 Kor. 11:1; Rom. 7:18; 8:1, 8-14). Maar het kan gebeuren dat wij struikelen, bijvoorbeeld in woorden, zoals Paulus overkwam tijdens zijn verhoor door de hogepriester. In die zin zijn wij geen volmaakte mannen en vrouwen (Hand. 23:3-5; Jak. 3:2). Hoewel we *kunnen* struikelen, dienen wij ons met Paulus uit te strekken naar de volmaaktheid, oftewel de geestelijke volwassenheid. Daarbij houden we Christus als doel voor ogen (Fil. 3:13-14).

Om Gods wil te kunnen doen in ons leven bij het nemen van beslissingen, is er een verandering van gezindheid nodig. Alleen dan kunnen we onderscheiden wat de goede en volmaakte wil van God is (Rom. 12:2). Die wil kunnen we leren kennen door nauwkeurig en biddend Gods Woord te lezen, zowel het Oude Testament als het Nieuw Testament. Want heel de Schrift is nuttig om ons te onderwijzen, opdat wij als mensen die God toebehoren, volmaakt zouden zijn, tot elk goed werk volkomen toegerust – dus breed inzetbaar voor de Meester (2 Tim. 3:17; vgl. 2 Tim. 2:19-26). Het gebed tot God voor onszelf en de voorbede voor anderen is belangrijk om volmaakt en volkomen (dus in alle dingen), vast te staan in het kennen van heel de wil van God en die vervolgens in praktijk te brengen (Kol. 4:12). Door de inwoning van de Geest van God leren wij denken en met wijsheid spreken onder de volmaakten, de geestelijk volwassenen (1 Kor. 2:6).

Een gelovige moet niet gauw tevreden zijn met zijn leven met God. Zolang we niet in alles handelen zoals de Heere Jezus wil, zeggen we tegen onszelf en anderen: 'Ten slotte, broeders, laat u terecht brengen, laat u aansporen'. Als we eerlijk zijn, valt er best nog wel iets te volmaken aan ons geloof. We handelen niet altijd perfect (2 Kor. 13:11; 1 Tess. 3:10). Daarom hebben wij de verantwoordelijkheid om persoonlijk de boodschap van God ter harte te nemen en ons te laten terechtwijzen, en ook anderen terecht te wijzen. Dit heeft echter alleen effect, wanneer wij allen de liefde aandoen, die de band van de volmaaktheid is (Kol. 1:28; 3:14). De onderlinge liefde drijft gelovigen niet uiteen, maar bindt hen samen. Op weg naar de hemel willen we toch allen nu reeds in de praktijk brengen, wat we in Christus zijn geworden.

Toekomstige volmaaktheid

Wij zijn nog niet in de hemel, maar onze eeuwige zaligheid is dichterbij dan toen we tot geloof kwamen. We zijn in principe al genaderd tot het hemelse Jeruzalem (...), en tot de geesten van de rechtvaardigen, die tot volmaaktheid zijn gekomen. Vele gelovigen zijn ons voorgegaan en zij zijn met Christus in het Paradijs, in de volmaaktheid van de hemel (Rom. 13:11; Hebr. 12:22-23).

De galerij met namen van geloofshelden die in Hebreeën 11 worden genoemd – vanaf Adam tot de Pinksterdag en de uitstorting van de Heilige Geest – staat in het teken

van het leven door het geloof dat deze helden hebben geleid. Hierdoor hebben zij ook een goed getuigenis van God gekregen. De vervulling van de belofte hebben zij echter niet ontvangen, omdat God voor *ons* iets beters had voorzien, opdat zij niet zonder ons tot volmaaktheid zouden komen (Hebr. 11:40). Zij zagen uit naar de opstanding en de regering van de Messias tijdens het Vrederijk. Daarin zullen wij als nieuwtestamentische gelovigen vanuit de hemel ook deel hebben. De gelovigen vanaf de Pinksterdag tot Christus' komst in de lucht om de Zijnen tot Zich te nemen, behoren bij de gemeente. Wij zullen met Hem als Zijn bruid, de vrouw van het Lam, in Zijn heerlijkheid mogen delen. Dat is het betere deel!

Dat de oudtestamentische heiligen niet zonder ons tot volmaaktheid konden komen, betekent dat de kerk er eerst moest komen en voltallig moest zijn. Daarop volgt de dag van de opstanding van de rechtvaardigen, ook wel genoemd de opstanding ten leven (Dan. 12:2; Joh. 5:29; Hand. 24:15; Rom. 11:25; Hebr. 11:40). Wanneer de lichamen van de ontslapen gelovigen door de Heere Jezus worden opgewekt uit de dood, en zij samen met de levende gelovigen worden opgenomen in de hemel, dan zal ook het volmaakte komen. De gaven die God nu aan de gelovigen geeft tot opbouw van het geloof, zijn dan niet meer nodig. Dan zien we de dingen die nu nog voor ons een geestelijke werkelijkheid zijn. Dan zullen we zien van aangezicht tot aangezicht, van heel dichtbij. Nu kennen we ten dele, dan zullen we kennen zoals we door Hem gekend zijn (1 Kor. 13:10-11).

Hoewel wij al behouden zijn naar ziel en geest, is ons lichaam nog niet behouden. Bij de wederkomst van Christus krijgen we ook een nieuw lichaam, een hemels lichaam waarin we God op volmaakte wijze kunnen dienen. Dan hoeven we niet meer ernaar te streven om volmaakt te leven, dan *zijn* we volmaakt (1 Tess. 5:23).

Advertentie

Altaren, waterputten, gedenkstenen en gewaden

Vier aartsvaders en hun bijzondere kenmerken

Auteur: Jan Paul Spoor

Brochure 40 pagina's, 4 Euro

ISBN/EAN 978-94-91797-37-8

Hooglied

Het Mooiste Liefdeslied

Toegelicht & toegepast 22

Auteur: Ger de Koning

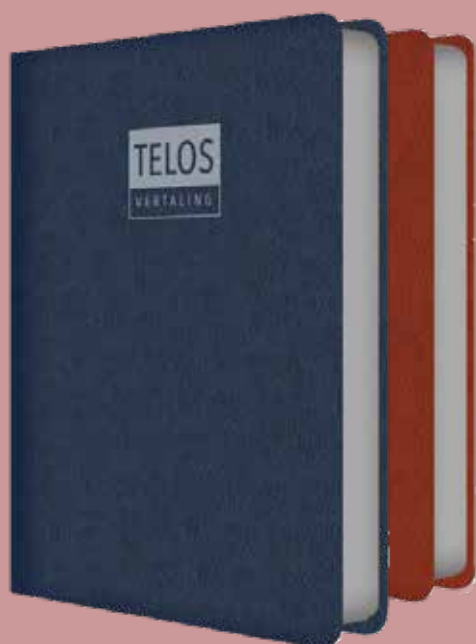
Het boek Hooglied is in de eerste plaats een liefdes-verklaring van Salomo aan een meisje dat hij als zijn bruid liefheeft. Hij beschrijft daarin de gevoelens van zijn liefde voor haar en van de ontwikkeling van haar liefde voor hem.

Het boek bevat veel praktische lessen over de relaties in onze huwelijken en gezinnen en de omgang met onze medegelovigen. In dit commentaar ligt daarop de nadruk.

Hardback 208 pagina's, 12,50 Euro

ISBN/EAN: 978-90-79718-51-1

TELOS-vertaling Nieuwe Testament

Een nieuwe gewijzigde druk van de bekende TELOS uitgave van het Nieuwe Testament.

Klik op het plaatje voor meer informatie.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '... groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20

4388 RC Oost-Souburg Nederland

Telefoon: (0118) 467462

E-mail: info@oudesporen.nl